

PAPITU

Escipit

—I què li va dir, vostè, a l'acusat, quan li va robar l'honra?
—Ai, lladre!

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3.—
Estranger 4'50

Pagament a la bestreta.

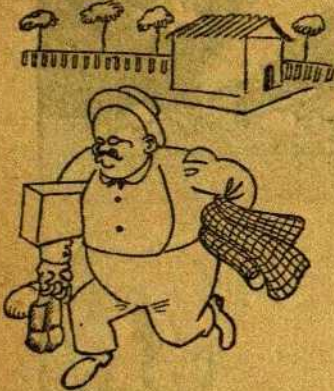
Dels treballs publicats en són responsables
seus autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

Disbauxes confidencials

LA VICTIMA DE L'ESTIUEIG :

A primers de juny, el senyor Canons no sent altres paraules que aquestes: «Si aquest nen pogués anar a fora! A la nena també li aniria bé sortir. I no creguis, que a mi també em con-

vindria canviar d'aires!» I com que quan la senyora Canons posa la banya en un forat, acaba indefectiblement sortint-se amb la seva, el senyor Canons, a darrers de juny, no té altre remei que cedir. Lloga una caseta en un poble que encara no estigui agregat a Barcelona, però que comenci a presentar símptomes d'agregació, i a primers de juliol tota la família s'hi trasllada. El senyor Canons, però, no pot compartir la cura de repòs dels altres. Cada matí, si vol arribar a l'hora a l'oficina, no té altre remei que baixar amb el tren de les 7'15. Arriba a Barcelona a les 7'45 i el senyor Canons té una hora i quart per passejar i llegir el diari. La combinació de trens no li permet arribar amb més exactitud i aquest és el motiu que li sobrin cinc quartets. Per dinar no té altre remei que

descobrir una taverna d'aquelles que per sis rals s'hi menja tan bé i fer-ne una propaganda boja per tal de no inspirar compassió.

A tres quarts de vuit el senyor Canons agafa el tren de tornada, i, en arribar a la torreta, treu el balanci i es posa a la fresca, o millor dit, es posa en cos de camisa, en espera que la fresca vingui. Però la fresca no ve. Unicament, després de molt esperar, ve l'hora d'anar a dormir. Aleshores, que és quan el senyor Canons podria descansar, apareixen els mosquits i comença la batalla campal i la persecució implacable, sense altre armament que una espelma i una espadanya. A les dotze de la nit, les parets de la torreta del senyor Canons rebrunyen com si hi tiressin barrinades. Els sorolls misteriosos duren tota la nit. L'endemà, de bon matí, el senyor Canons reprèn el seu viatge a ciutat, amb cara de son i abatut tot ell.

En arribar a l'oficina, però, si un company li diu:

—Vostè rai que es permet el luxe d'anar a fora!

El senyor Canons insinua una rialleta i canta seguidament les excel·lències de l'estiueig.

L'AMOR A LA PLATJA

A l'hora balba de la posta de sol, els promesos se'n van cap a la platja i cerquen un lloc damunt l'arena fina per dir-se amorettes i paraules tendres.

Ell, amb paraules plenes de foc, promet, ofereix, pidola, botzina, i va desgranant mots plens de passió, que ella, tremolosa, escolta amb els ulls baixos.

De sobte ella diu:

—Peret, estigues quiet!
Ell segueix parlant engrescat.
—Peret, no pessiguis així, que em fas mal!

Ell resta parat, no sabent de què va.

—Bàrbar! Té! M'has arrencat un tros de pell!

I mentre en Peret, astorat, es porta la mà a la galta inflada,

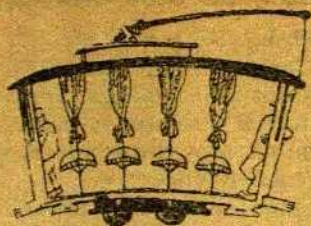
un cranc s'allunya enriolat del lloc del sinistre, content que no s'hagi descobert que ell era el causant de tot.

EL «FORONDA» D'ESTIU

Cada any, per aquest temps, apareix un «foronda» de via estreta, guarnit amb cortinetes, que té tot l'aspecte d'una reliquia de museu. Com que no pot donar altres mostres de protesta, s'esbrava grinyolant a les curves i llençant el trollei a cada encreuament.

La gent hi puja amb un cert respecte i procura no situar-se a prop de les junctures, car s'han donat casos d'haver quedat pessigat un passatger i haver-lo tingut de treure amb estenalles.

El «foronda» -jardinera, malgrat tots els mals averanys, aguantarà la temporada i l'estiu

vinent tornarà a aparèixer, mps bullanguer que mai i amb grinyols encara més suggestius.

I si alguna novetat o reforma hi fan, serà la d'augmentar un xic el preu del trajecte, amb mireres a la conservació.

GUNDEMARO RECOLONS

UNA TORRETA IDEAL

Un amic nostre volia llogar una torreta i a l'efecte posà un anunci a *La Vanguardia*. Se li feren moltes ofertes, però cap li va fer obrir tant l'ull com la que a continuació insertem, i diu així:

«Molt senyor meu: Tinc la satisfacció de dir-li que tinc a la seva disposició un bonic departament en els davants d'una propietat que vaig heredar de la meua difunta mare. No és nou però està en molt bon estat, doncs l'han ocupat, fins ara, molts pocs estadants.

«Una hermosa y molt tupida enredadera adorna admirablement l'entrada principal, que sempre he procurat tenir neta de brosses. Aquesta entrada en altre temps era molt petita, però el primer llogater que va tenir la finca, al prendre possessió, la va eixamplar, arreglant-la a ses pròpies comoditats.

«La peça—ho confesso—és un xic humida i molt més quan és habitada, però d'això cap estàda se me n'ha queixat, doncs, al contrari, diuen que la temperatura que hi regna és molt deliciosa i desitjada per les persones de bon gust.

«En la part posterior de l'e-

difici hi ha també una petita entrada, A aquesta entrada—reservada exclusivament pels meus usos particulars—no hi té dret el llogater de la peça.

«La propietat la llogo sols per mesos, doncs els llogaters pas-savolants no em convenen, perquè no prenen les degudes precaucions i a lo millor deixen el pis amb desperfectes.

«Si vol, doncs, visitar la finca, passi per casa qualsevol dia,

de sis a vuit de la tarda, carrer..., número..., i farem tractes i se li ensenyarà.

«Sa afma., etc., etc.»

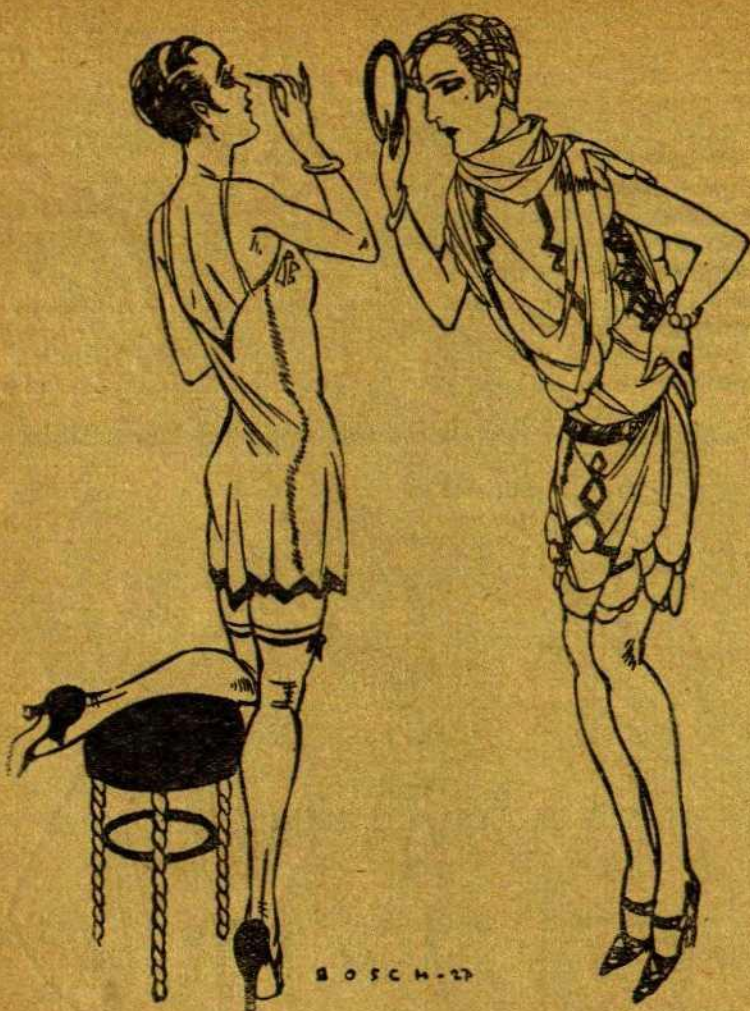
Veritat que una torreta així és una ganga?

EL TESTIMONI TRANQUIL

L'escena passà a l'Audiència. L'acusat era un minyó a qui s'a-

—Bé, no te'n donguis vergonya de tenir promès. Totes feu el mateix: no en vull, no en vull, eu-me'n un bon tros!

—He vist en Ramon que et mirava les lliga-cames.
—No ho crec. Té aspiracions més altes.

UN BUNYOL COM UNA CASA

—Hola, Peret!

—Caratsus! En Martí!

Els dos amics s'abraçaren. No n'hi havia per menys, puix feia ben bé els seus dotze anys que no s'havien vist.

—Què: ets casat o solter?

—Jo? Fadri. Estic de pas a Barcelona.

—Ah, sí! Ja me'n recordo que vius a Lleida.

—Sí, noi. Tinc un magatzem de vetes d'espardenya. No em puc pas queixar. Vaig tirant. I tu?

—Jo, divinament... si no fos que em trobo en un compromís. No, no. No és qüestió de quartos. Es de... faldilles.

—Tu? No dius que ets casat?

—No t'alarmis, Peret, que ja t'ho explicaré. Com t'he dit, sóc casat, i l'Agneta, la meua muller, és macota i fa el seu goig. Solament... que... Es horrible! En pensar-ho se'm posen els pèls de punta.

—I això?

—Es gelosa, saps? I em diu sempre que el dia que jo l'enganyi, es venjarà... fent-me portar banyes.

—Si que és fort, això!

—I que és capaç de fer-ho. Té un geni!

—Bé, però si tu et portes bé...

—Es que no m'hi porto, Peret. Es que tinc un embolic... Una xicoteta de primera. Una monada. Ja te la presentaré. I calcula si l'Agneta se n'entera! Em posaria banyes, n'estic segur...

—I què penses fer? Jo, de tu, engegaria la fulana a dida...

—A qui? La Pepeta? No la coneixes. Diu que el dia que jo l'abandoni, em mourà un escàndol dels que surten als diaris. La pobreta m'és fidel i em creu solter i... té molt geni.

—Ai, la mare, quin embolic!

—Saps què penso?... Que tu pots desenredar-lo.

—Qui? Jo? No m'enredis...

—Sí, veuràs. No et costarà res i encara trobaràs una ganga... Deixa'm explicar. Jo ara escriuré a la Pepeta, citant-la per a trobar-nos a can Masquefa. No hi aniré. Hi aniràs tu.

cusava d'haver mort, d'un tret, la seva fulana.

El fiscal basava la seva acusació en el fet d'haver-se comprovat que el dia anterior al del crim s'havia vist l'acusat ensenyar una pistola que duia a la butxaca.

Entre els testimonis proposats per la defensa hi havia un advocat molt conegut, el nom del qual no direm, però que molts recordaran, no sols per sos èxits forenses, sinó pel bon humor que sempre gastava. El tal testimoni havia fet un gran elogi de l'acusat.

—Comprenc—li va dir el president — els nobles sentiments que el fan parlar així, tan bé, del seu amic, però com pot pen-

sar que l'acusat no abrigava la idea de fer una mort, portant, com portava, el revòlver carregat a la butxaca?

El testimoni somrigué:

—Però, senyor president, faci's càrrec que jo porto al damunt tot el necessari per a cometre un atemptat contra la moral, i, no obstant, li asseguro que no penso pas cometre'l!

Tothom, inclús l'acusat, es clavà a riure.

—Jo?

—Sí, tu. Vas i li dius que no puc anar-hi. Que tinc feina. Com que de tipus no està mal, li fas la rosca. Li ensenyas uns quants bitllets de cent...

—Ei! No juguem!

—Ja te'ls donaré per endavant, home! Res: que ella, creient que jo no hi aniré, caurà als teus braços. Llavors entro jo. «Com, Pepeta? Tu m'enganyes? Havem acabat per sempre!» Me'n vaig. Ella plora. Tu promets protegir-la i li dius que no val la pena que plori per mi. L'endemà te'n vas a Lleida, i tot arreglat. Fa?

—Entesos.

En Pepet se n'anà satisfet, davant la perspectiva d'un arròs d'amor i de fer moros amb els bitllets—cinc de cent—que en Martí li donà per fer la comèdia.

I en Martí, també satisfet, se n'anà a casa, on escrigué la carta per la Pepeta. Com aquesta carta va arribar a mans de sa muller, de l'Agneta? Misteri. El cert és que en Martí la donà a la raspa perquè la tirés a l'estanc i que als cinc minuts l'Agneta la llegia, mossegant amb ràbia un mocador de batista. El poder dels gelos.

—Ah! Me la pagaràs, Martí! Ja sabràs qui sóc!—es deia l'Agneta, furiosa.—Es a dir que tens cites a can Masquefa amb una bandarria? Ja ens hi veurem. La bandarria seré yo, avui. Conque... al quarto núm. 12!... Me les pagaràs!

I com que la Pepeta no va rebre la carta i l'Agneta ocupà el quarto núm. 12, a la tarda de l'endemà, quan en Peret, disposat a fer un favor, trucà a la porta de la cambra, es pensà que l'Agneta era la Pepeta, i... ja som al vodevil.

L'Agneta, decidida a venjar-se del seu marit, enganyant-lo com ell l'enganyava, no trobà despreciable en Peret. Aquest, que s'havia mudat per dintre i per fora, trobà el camí planer... i res, que en el moment psicològic... entrà en Martí. Poc s'ho pensava l'home veure el que va veure!

—Eh? Tu aquí? Oh, Peret! Què heveu fet?

—Veuràs—digué en Peret.—Perdona'm. Es tan maca!

—Calla, desgraciat! Es la meva dona!

—Com! Ta muller? No és la Pepeta?

—Es l'Agneta! Pobre de mi!

—No ho entenc!

I mentre l'Agneta recriminava a son marit, dient-li el nom del porc, en Martí, amb les mans al cap, no sabia què fer, i en Peret, tot vestint-se, pensava:

—No està mal, no està mal la dona d'en Martí. Però... i la Pepeta? No entenc res... però... guillem...

I tocà el dos—amb els cinc

bitllets de cent a la cartera —mentre l'Agneta, cordant-se la cotilla anava dient:

—Vés, vés amb bandarres!... Ja et vaig dir que em venjaria. Tal faràs, tal trobaràs...

I el pobre Martí, desconsolat, repetia:

—Quin bunyol!

LA MAQUINA ESPATLLADA

En un taller de la barriada de Sant Gervasi, on hi treballen homes i dones, va passar el següent cas.

L'amo de dit taller encarregà

—Creu-me a mi, Laieta. Et sóc franc i no t'amago res.
—Però em temo que acabaràs amagant-me alguna cosa.

a una treballadora que fes anar una màquina-premsa, a la qual ja hi havien posat una matriu per a tallar unes peces que feien molta falta, advertint-li al mateix temps que si alguna peça se li entravessava, avisés a un operari perquè ho arregés, car es podia trencar la matriu.

La dona va començar el treball, i quan havia tallat catorze o quinze peces, se li encallà la màquina i passà allò que li havien advertit.

Ella, dirigint-se a un operari, li digué:

—Vador, haurà de mirar-me la màquina, perquè quan se posa la peça dintre de la matriu, se'ns escalfa.

UN COMIC AMB EXPRESSIÓ

Tothom que hagi vist la comèdia «El descobriment d'Amè-

rica», haurà vist com en Colom s'embarcà completament decidit a trobar el camí occidental per anar a la Índia.

Preparant la comparsa de badoes que van a donar comiat als expedicionaris, el director d'escena li deia a en Magí de les timbales, cap dels comparses:

—Vosaltres heu de fer una cara expressiva d'incredulitat, barreja de llàstima i admiració, com dient: On va aquest boig?

En efecte: en Magí havia comprès. I en el moment en què en Colom embarcava, exclamà amb veu clara i potent:

—Què bony hi ha d'anar a f... a Amèrica aquest torrat de Colom!

Va ésser l'èxit de l'estrena.

L'IDEAL D'ÉSSER PARE

Una pregunta vaig fer, l'altre dia, a en Trabal, xicot com cal i solter que té el suprem ideal d'ésser pare de sis fills:

—Si menyspreant els perills, Trabal, es volgués casar, quina dona esculliria?—
I ell respongué:—Triaria la més bona per mamà.

L'ADVERTÈNCIA

Per fi arribà el moment del clàssic *al fin solos*.

Això vol dir que el Pepet i la Pepeta s'havien casat i que aquella era la tan esperada hora en què havien tocat pirandó els inoportuns, que sembla que disfrutin a retardar el transcendental moment.

En Pepet estava nerviós i de bona gana hauria anat per feina si no l'hagués contingut la por d'aparèixer brutal als ulls de la candorosa Pepeta.

Així, doncs, va acostar-se a la porta de l'alcova i, donant uns copets al vidre, va dir a sa muller:

—Jo tinc confiança en el meu esdevenidor. Una dona, per a fer carrera, ha de tenir bons costats.

—Suposo, Pepeta, que la te-
va mamà ja t'haurà dit allò que
ella va fer en nit semblant...

I ja Pepeta, rient com una bo-
ja, respongué:

—Entra, Pepet, entra. La po-
bra mamà vivia en una època
molt atrassada. No en facis cas,
maridet meu!

TELEGRAMA CELESTIAL

Mossèn Ramon és mort. El
director del «Diari de Vallho-
nesta» publica la notícia. Des-
prés de fer un bell elogi del di-
funt, insereix: «Mossèn Ramon
ha deixat aquesta vall de llàgri-
mes i ha sortit en direcció al
cel.»

L'endemà el director del «Dia-
ri de Vallhonesta» rep el se-
güent telegrama:

«Mossèn Ramon encara no ha
arribat; estem amb ànsia. —
Pare Etern.

—No m'agrada aquest ofici. Tothom es creu amb dret a pujar-
te al damunt.

—Veig que fan molts esforços per aixecar la Societat.
—Sí, però si no hi vénen vostès, no se'ns aixecarà pas...

ENGRUNES

El comptable Pau Ullera,
que amb la Cèlia és promès,
l'ha «alkiconat» de manera
que en pocs dies ella ha après
de cor, la regla de tres.

Per festejar, ma germana
i el promès van al corral.
I a mi la mare em mana
(perquè ella té «galvana»)
que faci el municipal...

Als homes eixelebrats
els diem «descamisats»
i d'ells en fugim, els més.
En canvi, l'esbojarrada
la cerquem amb interès
com més va «descamisada».

Tant aquí com al Japó,
les llàgrimes de la dona
són: recurs, doble intenció,
martingala, preparació...
(vigília d'una intentona
que molts cops ens fa c...).

Cosas heterogéneas y sátiles

Lema: Cariños que malan

Mi amiga Fe de Cos Sentada, se compró un auto nuevo de trinca. Pero está de pez la pobre. Se le quemó como un fluquet. Resultó muy empipador aquel auto de Fen.

¿En qué se parece un plátano a un duro de plomo?

Pues muy sencillo. En que ¡plata...no! (Este chiste es un chico viejo, pero que le haremos!)

Otro amigo de un servidor fué a comer con Pau Pou Pi, un fulano que por un tres y no nada se cabrea, y un plato le hizo mal.

No se crean que fué la sopa, ni la carne de olla, ni el bacalao a la hojalelada, ni los postres. Fué un plato que le tiró Pou Pi, que le hizo un ñaño que Dios ne dé.

Acabo de tener una pensada de upa. Voy a hacer un libro que se titule de esta mena de manera:

«La sabiduría humana, con todos los e's y uts, encerrada en una página...»

Los que compren el libro, para ser sabios, buscarán la página con aquella afición y se encontrarán con el alfabeto: A, B, C, etc.

¿En qué se parece una bomba a una uña?

Pues en que es-talla.

Ahora un chiste extra-super-malo. ¿En qué se parece un marino a Robledillo?

Pues en que ¡pasa la mar, homa! (Primer premio en los juegos frutales de Vilameuca de Dalt.)

Una vecina, que se dice Sión, ha inventado una purga que empuja mucho a los hombres.

(Justo: el chiste es la purga Sión. ¿Cómo carai lo habéis endevinado?)

Aquí, otra animalada: ¿en qué se parece uno que estudia el último año de bachillerato a un payés ocupado?

(Ya pueden barrinar, ya. No caerán.)

Pues en que ¡está avant!

(Ya ven que mis chistes pueden repetirse en el seno honrado de las familias)

A ver si caen en lo más pistonudo que le puede pasar a un corto de vista.

¿No? ¿Pues mirar a Juan y... Ber... nardo!

(No, si ya lo sé que esto tiene más poca gracia que morderse la lengua, pero ¡qué le haremos! ¡Un día es un día!

Miren si tiene potra mi amigo Cascajarnes, que hace ocho días hizo un seguro de vida y ayer lo chafó un tranvía. Los hay que nacen con leche, ya os lo diré.

El hombre más jugador, pueden subir de pies, es el cartero. Siempre va con las cartas en la mano.

(Ya disimularán los carteros. Por la vida se pierde la vida.)

Conozco a uno, que es un barra, que teniendo que operar de un tumor en el melic, envió esquellitas a sus amigos, invitándoles a la apertura de su vientre...

Bueno: ya disimularán si no les doy más rasca... Me espera un loro.

BUENDIA Y GASSOL

"El ojo de búculo"

Un estreno en puerta

El calto dramaturgo don José Saurina de Po, del comercio de algarrobas, acaba de entregar al empresario de Noveidades un drama republicano en 6 actos, titulado «El ojo de búculo», que, si no vamos herrados, será un éxito espantoso.

Deseosos de engañar una crónica, fuimos a ver a Saurina de Po. Lo hallamos haciendo fiestas a la raspa.

—¿Quiere usted hacernos cinco del cómo y el qué de su obra? Deseo hacer una crónica...

—Hable usted de mi enfermedad. Tengo unos rodamientos de vientre...

—Su enfermedad no me importa una dallonsas.

—Pues mire: es crónica...

Todo seguido finimos al grano.

—¿Por cuáles siete sueldos le llama usted republicano a su drama?

—Porque servidor es federal, ¿sabe? ¡Y no le iba a poner «drama realista»!

—¿Quiere garlar un chico sobre el argumento?

—Y un carnero. ¡Para que salga un barra y me lo pispel! Romanes. Sólo le diré que sale una flavia de la flamarada que se atipa de beber cerveza Dam y le hace mal y la arroja. En esto viene uno y le dice: ¿Dam arrojas? Tiene gracia, ¿eh?

—No caigo pas...

—Sí, hombre. ¡Damas rojas! ¡Je, je, je!

De primer entuvio pensamos que Saurina de Po estaba tocado de la seta.

—Figúrense que hay un tal Albino, que es criado de casa de señores. El amo es franco...

—Valdrá poco.

—Es franco de carácter y deja ir las verdades como los asnos los pedos, y explica que un golpe, para llamar al criado lo hizo con dos tiros de revólver. «¡Al ¡pan! ¡pan! Albino vino!», hace. ¿Qué le parece?

—¡Psé! Servidor es persona mandada, ¿sabe?

—Sale también un tal Faraón, que va de aquello más sucio «una fulana «lava de Faraón... la ropa». Sale un automóvil propiedad del banquero Pedro Carreras, que es de ciudad (el auto, ¿eh?) y que siendo de ciudad es de Carreras.

Salen un barco de vela con todos los ets y uts cargado de juguetes, con lo que resulta que tiene palos grandes y pa los chicos. Y sale, también, una menor desdichada, que se la llevan a Roma y dice que esta ciudad le hace recordar los vuelos trasatlánticos y la descarga del carbón en el muelle del Rebajo.

—No le veo la punta...

—Hombre de Dios: ¿no le hedicho que es Roma?

Así la hicimos pedar un rato más. Yo bien quería que Saurina me enseñase su «Ojo de búculo», pero me dijo que me hiciese la rabanada.

¡¡Qué le haremos!

MET SETCALCES

Justo homenaje

Un banquete a nuestro excelso, incorpóreo y transcendental director

En la taberna del Siset, atapaída de numerosa y distinguida concurrencia, se celebró ayer el banquete con que el gremio de Pianistas de Manubrio obsequió, sin estalviar nada, a nuestro director don Buendía y Gassol, por haber dispensado siempre una protección hasta allí a tan distinguida clase.

Allí se reunió lo bueno y mejor de cada casa, maison en francés. Vimos al Gravat de Sans, con su paya, la Lluquets; al limpiabotas sí que también reputado acordeonista Llaruga; el fabricante de tabaco de burillas señor Magin; doña Asunción, tiradora de naipes; Juanito el largo, espatarrante dactilógrafo; el joven Luis Pestaña (a) «La Luisita», y un pedo de personalidades que hacía gozo de debueno. El número de cubiertos era de 242. Ni uno se descubrió para jalar.

El banquete transcurrió sin desgracias personales. Sólo hubo que lamentar seis riñas, dos ojos de terciopelo y la rotura de 12 platos, si bien hay quien supone que ya estaban esquilados.

El menú fué de lo más espatarrante. Fideos del molde nuevo.—Olivitas del gusanito.—Pez con salsa.—Medianas con patatas.—Cacaos torrados.—Mondadientes nuevos de trinca.

A la hora de garlar, lo hizo por los codos el presidente del Comité engiponador don Heriberto Cantalapiedra y Hernangonzález de Rubidaños de Cifuentes, ex recaudador de contribuciones y actualmente corredor de uniones morganáticas, con palabra fácil y sin hacer embudos, hizo un elogio hasta allí del piano de manubrio. «Muchos, badando, dijo, os dirán que el otro piano es mejor y que no hay que darle vueltas. Nada de eso. El manubrio es deportivo y desarrolla que es un contento.»

Dijo cuatro tonterías sobre nuestro director y terminó brindando por la difusión del Esperanto en Viladecaballs. Fué aplaudido y apedreado con piñoles de oliva.

Después de xerramecar 22 oradores más, dando una tabarra de upa, nuestro heterodoxo director señor Buendía y Gassol habló de la situación de China en relación con la crisis teatral y el eclipse de sol, no pudiendo acabar por la torrada que llevaba.

El acto terminó con una guillada general, pues ni Dios quería paginar el gasto. Actos así demuestran que aun la habillamos de opinión sana y consciente.

ECOS

Tengo un amigo que es muy tocado y puesto.

Ayer, incauto y candoroso, le pregunté:

—Tú eres de Reus?

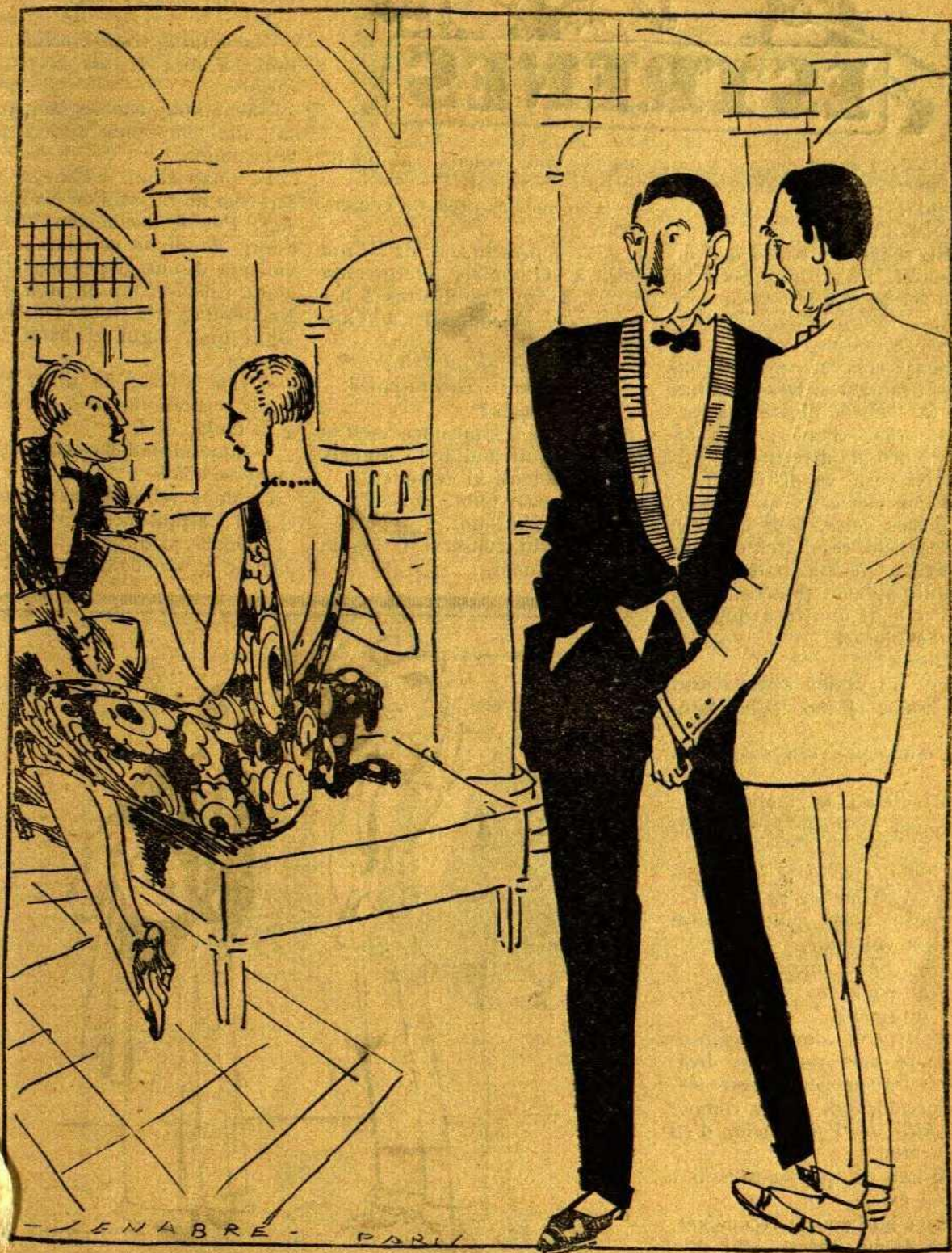
Y me contestó, con aquella alegría:

—Sólo dos terceras partes...

Y luego, el muy barrudo, preguntó:

—Salí de Reus que pesaba 40 kilos.

Ahora en Barcelona, peso 60... No falla. El mundo está hecho una olla...

—Quins dies rep, la marquesa?
—Ara, els dimarts. Abans, totes les nits.

—Què em conta de nou?

—Per fi he trobat el que em convenia.

—Què diu ara!

—Sí, senyor! El meu mal no vol soroll. En Muñoz Seca ha fet l'opereta que a mi em convenia.

—Sense música!

—Sense música, però amb ballables i cantables. Des de la butaca fa l'efecte que els actors s'han tornat ximpls, però resulta la mar de divertit.

—Així vostè va disfrutar?

—El primer acte, sí, senyor. Els demés actes, com que són una repetició, resultaren una mica feixucs, però amb tot i així el públic aplaudí frenèticament.

—Vet aquí una idea que podríem explorar.

—Quina?

—Fer un drama sense lletra.

—Caram, té raó, m'ho estudiaré.

—I un cuplet sense cupletista.

—Resultaria originalíssim.

—I una sarsuela sense música...

—Home, això seria una còpia de *Los extremeños se tocan*!

—Sense música del mestre Guerrero volia dir.

—Oh! Seria inaudit!

—I atrevit!

—I original!

—Ara, però, complint el nostre deure deixem-nos de divagacions i anem per les estrenes.

—Servidor pot donar compte d'*El hijo de Polichinela*, d'en Benavente.

—M'han dit que ha constituït un nou èxit.

—Així ho hem de reconèixer. L'obra és un encert, s'hi presenta una qüestió molt interessant i el diàlec és una meravella. La companyia Díaz-Artigas

en fa una creació i el públic aplaudí de valent.

—Què més es presta a comentar?

—La representació de *Maria Rosa* a «Olímpia», interpretada per la Xirgu i en Borràs a benefici del Monument a Guimerà.

—Deuria ésser un èxit?

—Ressonant i encoratjador.

—I què més?

—Res més. Unicament que la parella «Mutt and Jeff» segueix en ple apoteosi al «Còmic».

—Posem-hi punt, doncs?

—Posem-hi punt.

—Que s'hi conservi i fins la setmana vinent.

CONTES JUEUS

LA NEUTRALITAT DE NACHMITTAG

Nachmittag està convidat a dinar a fora a casa dels Cerfhesse.

Nachmittag aconsegueix passar una temporada a casa dels seus amics.

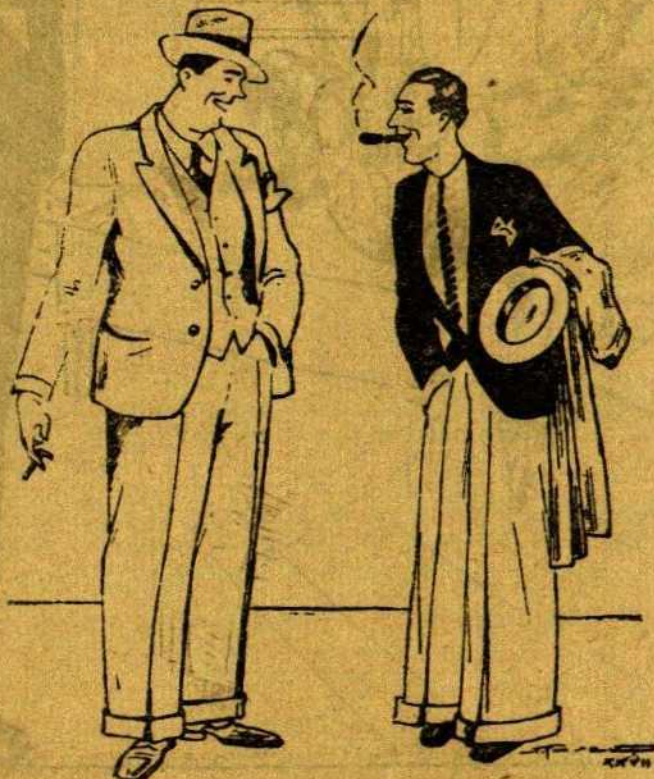
El matrimoni Cerfhesse no sap com lliurar-se d'en Nachmittag. Per fi decideixen, que a l'hora de dinar simularan una violenta discussió per qualsevol motiu i demanaran el parer d'en Nachmittag per treure'l de casa sigui quin sigui el parer que dongui.

Arriba l'hora de dinar i el marit, clavant un cop de puny a la taula, crida:

—Aquesta badella és horriblement salada!

La dona rebot el saler contra el plat i alçant més la veu, diu:

—Doncs jo dic que no es pot menjar de tan dolça com és!

—Si el marit se n'enterra, et treurà per la finestra.

—Just serà que algun cop surti per allà on he entrat tantes vegades.

—T'equivoques! — crida el marit.

Es promou una tremenda discussió i marit i muller demanen el parer d'en Nachmittag.

—I vós què hi dieu, Nachmittag? Quin dels dos trobeu que té raó?

—Oh, amics meus—respon en Nachmittag, conciliador, — per un mes que em resta d'estar entre vosaltres, no m'obligueu a indisposar-me amb un dels dos...

L'IMPRUDENCIA DEL SENYOR SCHNEWEIN

El senyor Schnewein va al teatre amb la seva muller i pregunta al finestrell:

—Quant valen les butaques?

—Sis pessetes.

—I el quart pis?

—Una pesseta.

—Aleshores dongui'm dues entrades del quart pis.

Pugen i es colloquen a primer rengle. Comença l'espectacle i

el senyor Schnewein, per veure-ho i sentir-ho millor, s'aboca excessivament a la barana. La seva muller l'estira de l'americana i li crida:

—Tingues compte de perdre l'equilibri. Pensa que abaix val sis pessetes.

EL DIPOSIT DE LEVISOHN :

Levisohn va al despatx del seu amic, el banquer Kohn, i li diu:

—Kohn, tinc d'anar-me'n de

precís de viatge. Et deixaré deu mil pessetes perquè me les guardis.

—Dona-me-les, que te les guardaré a la caixa... Vols un rebut?

—Fuig, home! No cal!

—Està bé. Aleshores vull que els meus empleats siguin testimonis.

Els crida i davant de dos empleats del banc, en Kohn guarda les deu mil pessetes a la caixa i els diu:

—Mayer, vostè és testimoni que el meu amic Levisohn m'ha donat deu mil pessetes a guardar?

—Sí, senyor Kohn.

—I vostè, Lefy, ha vist com el meu amic Levisohn em deixava un dipòsit de deu mil pessetes?

—Sí, senyor Kohn.

Sis setmanes més tard en Levisohn torna a buscar el diner.

—Diner, dius? No sé de què em parles!—respon en Kohn.

—No facis el ronsa i torna-me'l. Recorda't que et vaig donar deu mil pessetes perquè me les guadessis.

—N'estàs segur d'haver-me deixat deu mil pessetes?

—Que si n'estic segur? En Mayer i en Lefy són testimonis...

En Kohn crida els seus empleats.

—Mayer, vostè m'ha vist rebre diner de mans del meu amic Levisohn?

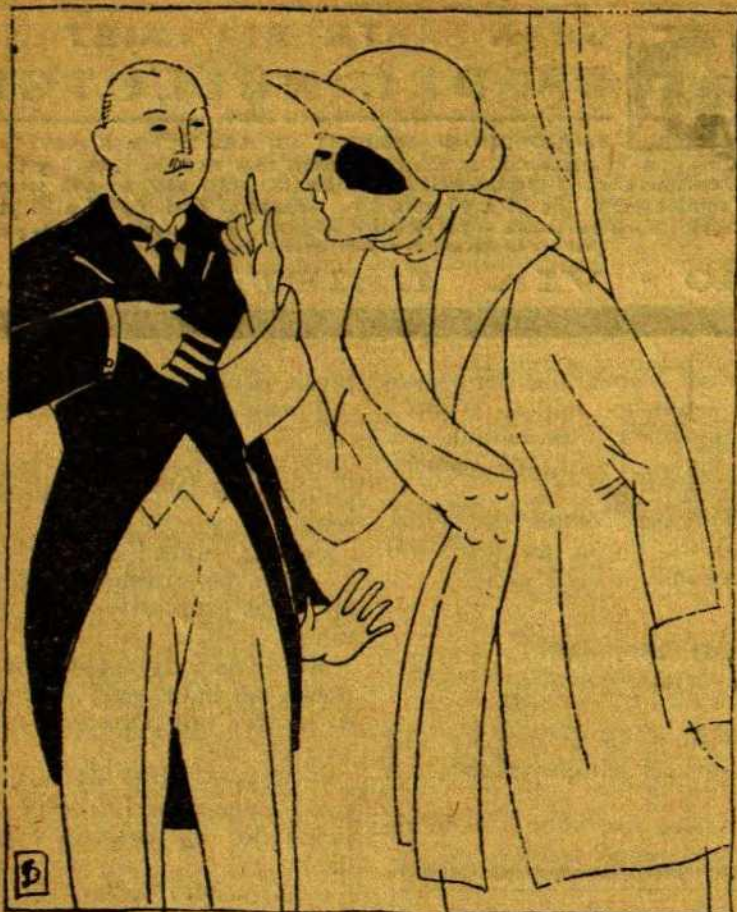
—Oh, no, senyor Kohn!

—I vostè, Lefy, seria capaç d'assegurar que va veure com el meu amic m'entregava un dipòsit de deu mil pessetes?

—I ara, senyor Kohn! De cap manera!

—La teva mare, quan es va casar amb mi, era molt honrada. Als dos mesos vas néixer tu, i no sé amb qui t'assembles!

—M'han dit que tens una *querida*.

—Ja saps prou bé que la meua bossa no em permet aquests extraordinaris.

PARLEM-NE!

Vivien desconfiats
la Rosaura i en Ventura;
quan, als quinze anys de casats
van tenir una criatura,
deixant-los del tot colmats.
Com és costum en tals casos,
mostrà el nen la llevadora
a ell, dient: —En bona hora...
per molts anys!—i en sos bra-
ços

li deixà tan gran penyora.—
Qu'és fill seu, no pot dubtar,
puix té la mateixa cara!
I en Ventura va exclamar:
—La té com la que tinc ara,
o com quan vaig començar?

RODASOCAS

LA MUNDA... ESTRELLA

Els cops que en Bieló se n'havia empenedit d'haver-se casat amb la Munda!

Era malgastadora, lletja, descuidada, coqueta i bruta. I, com és natural, la llar d'en Bieló era un infern.

Però cert dia, en Bieló es serenà i tornà el somriure a florir en sos llavis.

—Estàs content, Bieló! — li varen dir els amics del cafè.

—Sí, nois. I tinc motius.

—Que la Munda et posa seny?

—Avui m'ha demanat deu duros per a anar a casa un professor.

—I ara! Que vol fer el batxillerat?

—No. Un professor de ball. Li han dit que té grans condicions per a ésser estrella.

—I tu hi consents?

—Sí! Ja ho crec!

—Però, infeliç! No saps el trist paper que t'espera! Et conformaràs en ésser «el marit de l'artista»! Que vols anar guarnit?

—Bé, ja veurem. Ella que es faci estrella. Que us penseu que no ho sé que l'estrella que està més aprop, està a 14.760,971 quilòmetres de la terra?

—Ho veus, Levisohn, com tu somnies?

Levisohn, furiós, surt del despatx fent petar la porta i pronunciant paraules gruixudes. En Kohn l'atrapa a l'escala i li dona les deu mil pessetes.

—Aquí tens el teu dipòsit. Hi ha les deu mil pessetes. Jo únicament volia assegurar-me de si podia tenir confiança amb els meus empleats.

LA PERSPICACIA DE SAMUEL :

Samuel viatja en tren.

Va còmodament instal·lat en un vagó de primera classe.

Un viatger fuma tranquil·lament un cigar provocatiu.

—Li prego que no fumi, senyor—li diu Samuel.

—Jo faig el que em dona la gana!—respon el senyor amb mals modors.

—Ara ho veurem!

Samuel crida el cap d'estació i li diu:

—Faci el favor d'expulsar aquest senyor del vagó.

—Per què?

—Perquè porta bitllet de tercera i viatja a primera.

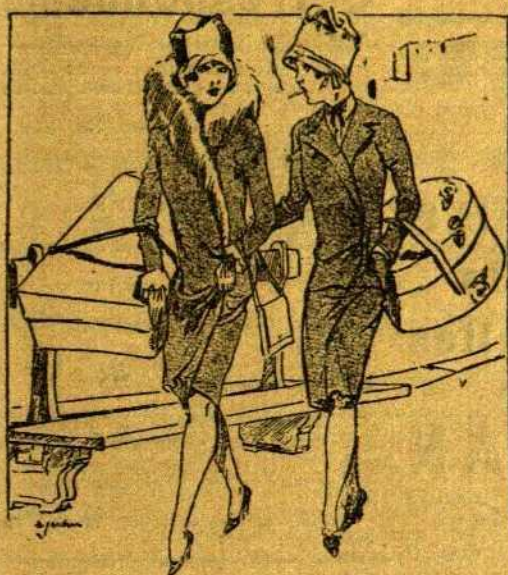
El cap d'estació demana el bitllet al fumador i comprova que realment és de tercera.

El senyor és expulsat del vagó i el tren arrenca.

Un viatger encuriosit pregunta a Samuel:

—I com ho ha pogut endavinar, vostè, que aquell senyor tenia el bitllet de tercera?

—Molt senzill: perquè li he vist i era igual que el meu!

—Amb en Pau, vas? Mai no ha sabut trobar una posició!

—Ja ho crec que en sap.

(De Sans Gène.)

—No dubtis. Aquest home és la gran ocasió per tu. Agafa-la pels cabells.

(De Pèle-Mêle.)

Les senyores d'edat.—Fa uns quants anys ens oposàrem a què les dones portessin pantalons. Preguem a Déu que aquesta moda sigui adoptada abans no sigui massa tard...

(De Life.)

—El metge envia la meua filla i el gendre a Cardó, i a mi m'envia a Palamós. Què li sembla?

—Que el metge és un bon amic del seu gendre...

(De La Semaine comique.)

—Vostè em desdenya.

—Però si la respecto.

—Ho veu?

(De Sans Gène.)

—I perquè ha trobat un pis buit es desespera?

—Es que era el meu!

(De Pèle-Mêle.)

En M..... D..... és una bella persona i molt amiga de fer bé.
L'altre dia, un fulano se li acostava i li diu:
—No em podria auxiliar? Tinc gana!
—Per què no treballa si té gana?
—Ja ho he provat. Encara me n'agafa més!

D'una revista taurina:

«El bicho era superior. Lacruz brindó a un amigo; le hizo una gran faena, encima de los pitones...»

No ens agradaria pas ésser amics del tal Lacruz.

Deia La Vanguardia que, a París, reunides en un banquet les redaccions de Petit Scène i Neuve Critique, el mariscal Foch va donar una conferència sobre «la manera de obrar».

Ja és un tema un bon xic compromès, ja!

A l'Ateneu, tot fent-la petar al jardí, es parlava l'altre dia d'en B.....

—Es molt estudiós—deia un.—Tota observació que fa, se l'apunta al puny de la camisa.

—Es cert—digué l'A....., però ho fa amb guix.

En B..... té fama d'ésser bon xic descuidat....

Per a no dir brut.

A França s'ha fet obligatòria la declaració de la tuberculosi.

I un diari madrileny encapsala la notícia, així:

«Se declara obligatoria la tuberculosi en Francia.»

Sí que faran brometa!

A Damats (França) hi ha un matrimoni que ha celebrat les bodes de diamant. Ell té 81 anys i ella 80, i segons els diaris, els dos es troben «perfectament vàlids».

Per a tot?

Ho dubtem.

D'El Liberal, de Madrid:

«De viudita posición solicita protección, ayuda, colocación, joven distinguido, discretísimo, carrera, moralidad. Escríbido, etc.»

Això de la moralitat deu ésser per a despistar.

En una reunió cursi. La senyora de la casa pregunta a un convidat:

—Per què no venia amb el seu germà?

—Impossible, senyora. Un dels dos tenia que quedar-se a la botiga. Ens ho havem fet a paelletes.

—I vostè ha guanyat.

—No, senyora. He perdut.

La bona senyora no se'n sap avenir.

PUCES

Polls

Lladelles

es destrueixen amb

DISCRETAN

Pols inofensiva, radical i positiva
No taca. Res delata el seu us

Venda: SEGALÀ, Rambla de les Flors, 14
GALLARDO, Ronda Sant Antoni, 88 — GELART
Princesa, 7

En el Japó hi ha un poble on les dones s'han confabulat per a no casar-se més que amb militars.

Ara falta tan sols que els militars s'hi conformin...

Llegim en una revista americana que a Nova York s'ha posat de moda les mantellines.

No havien dit que era un país sec?
En què quedem?

Diàleg de drogueria:

—Però, home! Si els diaris d'ahir anunciaven la baixa dels ous.

—Veurà. És que jo no els lleigeixo, els diaris.

Una amiga, a l'Excelsior, preguntava a la Chuchú:

—En sorpren això que tots els homes vinguin amb tu. No m'ho explico.

—Es ben senzill. Els uns, vénen perquè són solters i els altres... perquè són casats. Ho entens, ara?

L'aviador Pere Calvo diu que pensa fer un viatge a Manila en avió i que anirà a «Bender-Abas».

Per a nosaltres, que facin força negoci.

Correspondència

Un de Sans.—Maco! Vagi enviant!

Nano.—El perdonem i no hi torni.

Niña Pancho.—Que es creu que tenim pa a l'ull?

N. P. L.—No pot ésser. No estem per compromisos.

Obdúlia Rodríguez.—A fer dallonses, eh?

Sípia Verda.—Potser sí! Som així amb la parròquia.

Tío Quelo.—De cap de les maneres. Ho té entès?

Judio Bravo de Hostafrancs.—Apà, a jeure!

Siracusa II.—Ho arreglarem i farà el seu goig.

Afrodisiac.—Vostè ho serà, però això que envia, ni gota.

Mar.—Apa, buenas.

Andreueta.—Mirarem de donar-li gust.

Rei del Suro.—Paciència, home, paciència!

Carronya.—No va ni amb motor. Calculi!

Oiaia.—No es faci cap il·lusió. Es al cove.

Manu.—Ho ignorem. Això, a la Guia Nocturna.

Isomtots.—Passi per l'àngel, que farà dreuera.

Un de Lloret.—Uva! Ens ha engrescat.

Coll Hons i C.—Psè! Es allò, sap?

Ch. S.—S'equivoca. Es un altre. I no ho direm. Que consti.

A. M.—Idem, ídem, ídem. Baden.

Au.—El conte va bé. El vers, no. Es coix, pobret!

Olanoi.—Endavant les atxes. I amb tinta xinesa.

Soques.—No, no, no i no. Tot això vol dir que no.

Anamurat.—Home! I l'ortografia, què?

Nieves.—Ai, rata! L'hi ficarem a corre-cuita!

Ara.—Sí: ara li fan el mànec.

Onvassolet.—Al cove, ja t'ho diré.

Gata Moixa.—Esperi's un xic. No es pot córrer massa, que hi ha sots.

P. Uteria.—Allò de la criatura és més vell que n Clemenceau. Co del concurs, és massa brut. Apròitem, doncs, el tercer i el quart.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

TEATRE COMIC

Divendres, 3, estrena de l'espectacle d'estiu

REVUE EN FOLIES

MERICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

DEPILATORI BORRELL

És l'únic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Vendra en perfumeries a 3'50 ptes. pot

Mil Pessetes

al que presenti OAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent Premiades amb Medalla d'Or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reals Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-ll l'aventatge sobre tots els similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

I principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

EXIT LOTION LADIL

gratificació de la Pàlida remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que algun CARRER DE LA UNió 5 FARMACIA

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbadà, 27, Tel. 8221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

PAGEOL

Cura totes les malalties de la sang, pell i cabell

Obra amb rapidesa i radicalment; suprimeix tot seguit els dolors i evita tota complicació

Demaneu sempre
PAGEOL

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 8 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

VÍAS RINARIAS: IMPUREZAS de la SANGRE: Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tensos, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS. — Hemorragias (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, encefalitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de vendas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

6'50 DUELTAS CAJA. 11 12 13 14 15 16 17 18

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6 (entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Sulfureo Carbónico RONYA

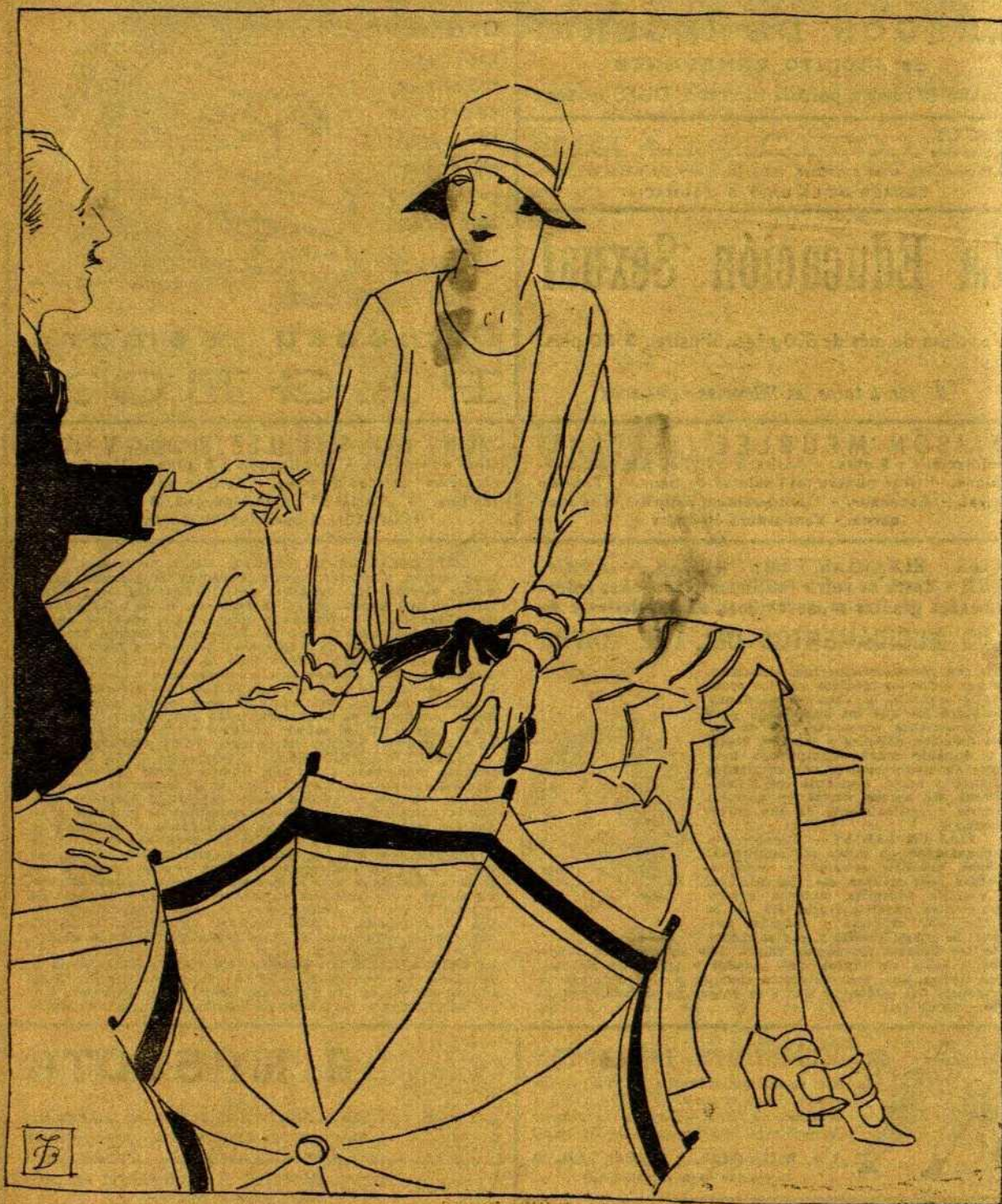
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalt, 86 Centres d'Espèctics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pois 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—No, jove, no. Jo sóc una noia decent i no en treurà res. No pararé fins que em casi...